

MELISSA GREY

A
LÁNY
ÉJFÉLKOR

MIDNIGHT-TRILÓGIA

Dream
válogatás

New York városa alatt húzódik egy titkos világ. Itt élnek az aviánok, az ősi nép, akiknek testét toll borítja, és ereikben varázslat folyik. Rejtett városaikba még ember nem tette be a lábát. Egy kivétellel: a fiatal lány, Ekhó szökevény zsebtolvaj, és lopott kincsek eladásából tengeti itt az életét. Az aviánokon kívül nincsenek barátai, sem családja.

Mikor egy ősi viszály fenyegeti az aviánok békés világát, Ekhó elhatározza, hogy bizonyítva hűségét, megkeresi a Tűzmadarat, mely a legenda szerint véget vethet a háborúnak. De nemcsak a lány hisz a különleges lény létezésében, hanem az ellenség, a sárkánypikkelyes drakharok is, akik szintén a madár nyomát kutatják.

Ekhó mindent hátrahagyva elindul küldetésére, de nem sokáig marad egyedül, mert összetalálkozik Caiusszal, a smaragdzöld szemű és karizmatikus drakhar fiúval, akit látszólag saját népe üldöz. Caius egyre inkább elvarázsolja Ekhót, és a lány hirtelen azon kapja magát, hogy visszavonhatatlanul vonzódik hozzá. De Ekhónak fogalma sincs, kivel is áll szemben valójában...

MELISSA GREY New York városában született és nőtt fel. 12 éves korában írta meg első novelláját, és az írást azóta sem hagyta abba. Miután megszerezte képzőművészeti diplomáját a Yale Egyetemen, bejárta a világot, és visszatért New Yorkba, ahol jelenleg szabadúszó újságíróként dolgozik.

A könyv a Midnight-trilógia első kötete.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.melissa-grey.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ekho egy bátor hősnő, akit izgalmas és szórakoztató karakterek kísérnek a küldetése során. És miközben a világ sorsa a tét, meg kell küzdenie saját kavargó érzelmeivel.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„Lenyűgöző, tiszta mágia és varázslat. Melissa fantasztikus világba repíti az olvasót, ahol minden lehetséges. Készülj fel a legváratlanabb fordulatokra!”

KIRKUS REVIEWS

„Két titokzatos nép ősi küzdelme egy különleges lány szemszögéből. Dráma, kaland és izgalom egy kis humorral és romantikával fűszerezve.”

AMAZON

„Ekho kedves, megnyerő és összetett karakter. Egyesíti egy lázadó kívülálló makacsságát egy elkötelezett harcos erejével és kitartásával. Ugyanakkor végtelenül emberi és szerethető.”

GOODREADS

„Csak úgy sziporkázik ez a könyv... Cassandra Clare rajongói és a Trónok harca nézői imádni fogják ezt a hihetetlen világot, olyan örökérvényű témákkal, mint család, erő, hűség és szerelem.”

BOOKLIST

MELISSA GREY

A
LÁNY
ÉJFÉLKOR

— részlet —

PROLÓGUS

Az Ala reményt keresve lépett be a könyvtárba. Szép lassan átsétált a New York-i Közkönyvtár központi fiókjának könyvespolcai között, egyik kezét viharkabátjának zsebébe mélyesztette, míg a másikkal végigsimított a szeretett kötetek repedezett gerincén, és a kevésbé népszerű könyveket belepő portakarón. Bár az utolsó látogató már órák óta távozott az épületből, az Ala továbbra sem vette le a napszemüvegét, meleg sáljával pedig szorosan betekerte a fejét és a nyakát is. A könyvtár félhomályában fekete bőre majdnem emberien sötétnek látszott, de a testén díszelgő tollak és kerek, csillogó hollószemének egyenletes feketesége rögtön elárulta, hogy az avián nép gyermeke.

Rajongott a könyvekért. Kellemes kikapcsolódást, vigasztaló menekvést nyújtottak a vállára nehezedő súlyos felelősségeitől, a Vének Tanácsától, akik mindnyájan tőle – az egyetlen élő Látótól – vártak irányítást, és a háborútól, amely már emberemlékezet óta dúlt és pusztított. Az utolsó

nagy csatát több mint egy évszázada vívták, de az újabb öszszecsapás fenyegetése még mindig ott lebegett a fejük felett, mindkét oldal csak a másik ballépését leste, egy apró szikrára, amely irányíthatatlan, mindent felperzselő pusztítást lobbanthat lángra. Ujjai abbahagyták könnyed táncukat a könyveken, pillantása hirtelen megakadt az egyik címen. *Két város regénye*. Talán jó lehet valaki más harcáról olvasni. Még az is előfordulhat, hogy elfeledteti vele a sajátját. Már éppen le akarta venni a kötetet a polcról, amikor egy pehelykönnyű rántást érzett a kabátja zsebén.

Az Ala keze lecsapott, és megragadta a zsebtolvaj csuklóját. Egy vézna, sápadt kislány fogta szoroson összezárt markában a pénztárcáját. Döbbenet meredt az Ala meztelen csuklójára, szeme tágra nyílt, még csak nem is pislogott.

– Neked tollaid vannak – állapította meg a lány.

Az Ala már nem is emlékezett rá, mikor bámulta meg utoljára ember a tollazatát, mégpedig ilyen higgadtsággal. Hirtelen mozdulattal elengedte a lány csuklóját, majd visszahúzta kabátja ujját az alkarjára, és megigazította a sálját, hogy elrejtse testének többi részét is.

– Visszakaphatom a tárcámat? – Nem pénztárca volt, nem igazán. A belsejében pénz helyett finom fekete por lapult, amely erőteljesen lüktetett az energiától az Ala kezében, de a kislánynak ezt nem kellett tudnia.

A zsebtolvaj felnézett rá.

– Miért vagy tollas?

– A tárcát, légy szíves!

Támadója nem hátrált meg.

– Miért hordasz idebenn napszemüveget? – faggatta tovább.

– A tárcát. Most!

A lány a kezében tartott kis tárcára pillantott, egy pillanatra mintha fontolóra vette volna, hogy visszaadja, azután tekintetét ismét az Ala arcára emelte. Úgy döntött, hogy mégsem mond le a szóban forgó tárgyról.

– Miért tekintél magadra sálat? Hiszen június van!

– Nagyon kíváncsi vagy törpe kislány létedre! – jegyezte meg az Ala. – Rádásul éjfél van. Nem is volna szabad most itt lenned.

– Neked sem – vágta rá a tolvaj a legcsekélyebb habozás nélkül.

Az Ala nem bírta megállni mosolygás nélkül.

– Telitalálat! Hol vannak a szüleid?

A kislány hirtelen megdermedt, pillantása riadtan körbejárt, a menekülés útját kutatva.

– Semmi közöd hozzá – válaszolta.

– Van egy javaslatom – mondta az Ala, miközben leguggolt, hogy tekintete egy vonalba kerüljön a kislány szemével. – Elmeséled nekem, hogyan kerültél ide a könyvtárba, egyes-egyedül az éjszaka közepén, én pedig szépen elmondom, miért borítják tollak a testemet.

A lány egy darabig némán fürkészte az arcát, olyan gyanakvással, amely szöges ellentétben állt ifjú korával.

– Én itt lakom.

Kíváncsian pillantott rá sűrű, barna szempillái alól, miközben piszkos, fehér edzőcipőjének orrával feszülten rugdosta a linóleumpadlót.

– Ki vagy te? – kérdezte.

Kérdések valóságos serege tömörült össze egyetlen csinos kis csomagba. Ki vagy? Mi vagy? Az Ala csupán egyetlen választ adhatott rá.

– Én vagyok az Ala.

Új ismerőse a szemét forgatta.

– Igen, de mi a neved? – erősködött.

– Emberi nyelved sohasem lenne képes kiejteni – felelte az Ala kitérően.

A lány szeme elkerekedett a csodálkozástól, de az arcán tétova, halvány mosoly villant fel, mint aki nincs igazán hozzászokva.

– Hogyan szólítsalak?

– Az Ala. Nyugodtan szólíthatsz így! Vagy röviden: Ala.

Az apró tolvaj fintorogva ráncolta az orrát.

– Az nem olyan lenne, mintha egy macskát „macskának” hívnánk?

– Talán igazad van – ismerte el az Ala. – Sok macska él azonban a világon, míg Ala csak egy van.

A válasz láthatóan kielégítette a kislány kíváncsiságát.

– Miért jöttél ide? Még soha senki mást nem láttam éjszaka a könyvtárban.

– Néhanapján – válaszolta az Ala –, amikor szomorú vagyok, szeretem magam körülvenni ezekkel a könyvekkel. Pompásan el tudják feledtetni velem a gondjaimat. Mintha hirtelen milliónyi baráttra tennék szert, papírba csomagolva, tintából kelve életre.

– Nincsenek rendes barátaid? – kérdezte a zsebtolvaj.

– Nincsenek. Ilyen egy sincs. – Szemernyi búskomorság sem érződött az Ala hangjában. Csupán az igazat mondta, minden díszről megfosztva.

– Szomorú. – A kislány az Ala kezébe csúsztatta az övét, egyik ujjával vigasztalón megcirógatta a kézfejét borító kicsiny, finom tollakat. – Nekem sincsenek barátaim.

– Vajon miként lehetséges, hogy minden könyvtáros figyelmét elkerülte egy polcok között bujkáló gyermek?

– Jól tudok rejtőzködni – válaszolta a kislány szégyenlősen. – Sokszor volt már rá szükségem. Úgy értem, odahaza. Mielőtt ide jöttem volna. – Határozott bólintással hozzátette: – Itt sokkal jobb.

Hosszú ideje most először szöktek könnyek az Ala szeme sarkába – már az idejét sem tudta, mikor történt vele utoljára.

– Sajnálom, hogy el akartam lopni a tárcádat. – A kislány felnyújtotta a pénztárcát az Alának. – Megéheztem. Ha tudom, hogy szomorú vagy, inkább valaki más zsebét rabolom ki.

Egy lelkiismeretes, parányi tolvaj. *Vajon a csodák sohasem szűnnek meg?*

– Téged hogy hívnak? – kérdezte az Ala.

A gyermek lesütötte a szemét, de az Ala kezét továbbra sem engedte el.

– Nem tetszik a nevem – vallotta be.

– Miért nem?

Megrántotta csontos kis vállát, és így válaszolt:

– Nem szeretem az embereket, akik adták nekem.

Az Ala szíve kis híján hamuvá porladt.

– Akkor talán választanod kellene magadnak egy másikat – javasolta.

– Komolyan megtehetem? – kérdezte a kis zsebtolvaj kételkedő hangon.

– Bármit megtehetsz, amit csak akarsz – felelte az Ala. – De gondold meg jó alaposan! A nevekkel nem szabad könnyelműen bánni. A névnek különleges hatalma van.

A kislány elmosolyodott, és az Ala már tudta, hogy aznap éjjel nem fog egyedül visszatérni a Fészekbe. Reményt keresve jött a könyvtárba, de egy gyermekre lelt helyette. Sok évvel később fog csak ráébredni, hogy a kettő között tulajdonképpen nincs is olyan nagy különbség.

ELSŐ FEJEZET

TÍZ ÉVVEL KÉSŐBB

Ekhó két szabály szerint élte a mindennapjait. Az első egyszerűen szólt: ne hagyd, hogy elkapjanak!

Óvatosan belépett az antiküzletbe, amely a tajpeji Shilin Éjszakai Piac egyik sikátorának a mélyén bújtt meg. Csillámló varázslat derengett az ajtó körül, mint amikor a perzselő nyári napokon hullámokban száll fel a levegő a forró betonból. Ha Ekho egyenesen rászegezte a tekintetét, semmit sem látott a csupasz, jelöletlen fémajtón kívül, de amikor a megfelelő szögben billentette oldalra a fejét, egyszer csak megpillantotta a védelmet nyújtó bűbáj halovány csillogását. Olyan varázs tárult a szeme elé, amely csaknem láthatatlanná tette a kis boltot, csakis azok vehették észre, akik tudták, pontosan mit is keresnek.

A piac neonfényei beszűrődtek az üzlet ablakának résein. Polcok sorakoztak a falak mellett, telezsúfolva antik tárgyakkal, többé-kevésbé szégyenletesen elhanyagolt állapotban. Egy darabjaira szedett kakukkos óra hevert az egyik asztalon, a helyiség közepén, belsejéből a madár egy szomorú, kókadt rugón lógott kifelé. A varázsló, aki az üzlet tulajdonosa volt, az egészen hétköznapi tárgyak megbűvölésére szakosodott, amelyek közül némelyik igencsak gyalázatos célt szolgált. A sötétebb varázsigék nyomot hagytak maguk után, bár Ekhó már éppen elég időt töltött a varázslat közelében, hogy már messziről érzékelhesse, mintha jéghideg borzongás futna végig a gerincén. Amíg sikerül távol maradnia azoktól a holmiktól, nem lehet semmi baj.

Végighúzta mutatóujját az asztal szélén. A rápakolt tárgyak túlságosan is rozsdásak vagy töröttek voltak, hogy bármiféle hasznukat lehessen venni. Egy ezüst kezitükröt teljesen elcsúfított a közepét kettészelő mély repedés. Egy rozsdás óra másodpercmutatója visszafelé mutatta az időt. Egy szív alakú medalion két fele darabokban feküdt, mintha valaki egy kalapáccsal verte volna szét. Csupán egyetlen tárgy tűnt még működőképesnek: egy régi zenedoboz. A külsejét borító zománc kopott volt már, és helyenként le is pattogzott, ám a tetejét díszítő madárraj egészen szépen látszott. Ekhó felpattintotta a tetőt, mire egy ismerős dallam szűrődött elő a doboz belsejéből, és egy apró, fekete madárka forgott körbe-körbe parányi ülőrúdján.

A szarka bölcsődala, gondolta magában a lány, lecsúsztatva hátizsákját a válláról. Az Ala biztosan örülni fog neki, még ha a születésnapok és a velük együtt járó ajándékok fogalma teljesen felfoghatatlannak bizonyult is számára.

Ekhó keze alig pár centiméterre járt csupán a zenedoboztól, amikor a helyiségben váratlanul felvillantak a lámpák. Villámgyorsan hátranézett, és magát a varázslót pillantotta meg, aki az üzlet ajtajában állt. Krétafehér szeme, egyedüli árulkodó jele nem egészen emberi mivoltának, egyenesen Ekhó kezére szegeződött.

– Most rajtakaptalak!

A fenébe! A jelek szerint némelyik szabályt lehetetlen betartani.

– Ez nem egészen az, aminek látszik – védekezett Ekhó tétován. Nem ez volt élete legfrappánsabb magyarázata, de most csak ennyire futotta.

A varázsló felvonta a szemöldökét.

– Tényleg? Mert nekem erősen úgy tűnik, hogy meg akartál lopni.

– Jól van. Elismerem hát, hogy ez pontosan az, aminek látszik. – Ekhó tekintete hirtelen egy távoli pontra meredt a varázsló válla fölött. – Magasságos... mi az ott?

A varázsló egyetlen másodpercre a háta mögé pillantott, ám Ekhónak ennyi éppen elég volt. Felkapta a zenedobozt, behajította a hátizsákjába, amelyet szélesebesen a hátára vett, és futásnak eredt, vállával felöklelve a döbbszél varázslót. A férfi egyetlen hang nélkül a földre zuhant, Ekhó pedig kirepült a piactérről.

Kettesszámú szabály, gondolta a lány, amint elcsent egy ínycsiklandó húsos pitét az egyik árustól rohanás közben, *ha csávába kerülsz, futás!*

A járda erősen síkos volt a szemerkélő esőtől, cipője meg-megcsúszott, miközben befordult egy sarkon. A piactér zsúfolásig telt tolongó vásárlókkal, és az utcai ételárusok

kínálatának illata betöltötte a balzsamos éjszakai levegőt. Ekhó nagyot harapott a pitéből, majd fájdalmasan eltorzult az arca, amikor a gőz megégette a nyelvét. Forró volt, de finom. Egyetemes igazságként könyvelte el a tényt, miszerint a lopott étel mindig finomabb, mint amelyikhez tisztességes úton jut az ember. Ekhó átugrott egy szutykos pocsolyát, és csaknem félrenyelt egy falat ragacsos tésztát és sertéshúst. Futás közben bizony nem is olyan könnyű enni, mint amilyennek látszik.

Átverekedte magát a tömegen, kikerülte a rozoga kocsikat és a szájtátó gyalogosokat. Néha jól jön, ha az ember alig látszik ki a földből. A varázsló a nyomában lihegett, de sokkal nehezebben tudott utat vágni magának. Turistáknak szánt porcelán hullott hangos csörömpöléssel a földre, amint belerohant a piteárus bódéjába, és harsány szitkozódásban tört ki. Ekhó keveset értett mandarinul, de egészen biztosra vette, hogy a férfi egy halom ékesszóló szidalmat szórt rá a felmenőivel együtt. Az embereket mindig felfoghatatlanul érzékenyen érinti, ha ellopják a holmijukat. Különösen, ha éppenséggel varázsló az illető.

Ekhó sietve bebújt egy alacsony ponyvatető alá, és hátrapillantott a válla fölött. A varázsló lemaradt, és most már sikerült tisztességes távolságra maga mögött hagynia. Még egyet harapott a pitéjéből, morzsák szálltak szerteszét, miközben futott tovább. Bár egy bosszúért lihegő, mágiaértő pszichopata loholt éppen a nyomában, Ekhó a reggelire elfogyasztott pizzaszeleten kívül egy falásnyit sem evett. Az éhség senki emberlányára nem vár. A varázsló odakiáltott egy rendőrpárosnak, hogy állítsák meg a tolvajt, miközben Ekhó elsuhant mellettük. Kezek nyúltak a kabátujja után,

de már ki is csúszott a markukból, mielőtt megragadhatták volna.

Fan-pompa-sztikus! – gondolta magában Ekhó, keservesen küzdve az izmait görcsbe rántó fájdalom ellen. *Mindjárt ott vagyok!*

Felbukkant előtte a Jiantan metróállomás jelzőtáblája, és felsóhajtott a megkönnyebbüléstől. Ha már sikerült bejutnia az állomásra, nem kell mást tennie, csak találnia egy ajtót, bármilyen ajtót, azután el is tűnhet egy tovatűnő füstfelhőben. Vagyis inkább egy koromfekete porfelhőben.

Ekhó bedobta a maradék húsos pitét egy közeli kukába, majd kotorászni kezdett a zsebében az apró erszény után, amely nélkül sohasem lépte át a küszöbét. Átvetette magát a forgóajtó fölé, és csupán futtában kiáltott oda hátrafordulva egy hetyke bocsánatkérést a meghökkenett ellenőrnek, miközben a bakancsos lábak egyre közelebb dübörögtek a háta mögött.

Ekhó már tudta jól, hogy alig ötvenméternyire előtte a vágány melletti szerszámos kamra tökéletesen megfelel a céljának. Ujjait az erszénybe mélyesztette, hogy kikanalazzon egy maréknyit a tartalmából. Árnyékpor. Bőségesen elégnek tűnt, de az ugrás Tajpejből Párizsba sem volt éppen szerény mutatvány. Bölcsőbb, ha biztosra megy az ember, még ha veszedelmesen kevés tartaléka marad is a visszafelé vezető útra New Yorkba.

Ekhó az ajtófélfára kente a port, majd berontott rajta. A varázsló utána kiáltott, de hangja az állomásra begördülő szerelvények és a vágányon folyó beszélgetések zajával együtt rögtön elhalt, amint az ajtó becsukódott mögötte. Egy röpké pillanatig teljes sötétség ölelte körül. Már korántsem

érezte olyan szédítőnek az élményt, mint amikor először utazott a világ részeit összekapcsoló köztes átjárókon át, de mindig is idegen maradt számára. A sok itt és ott közötti üres térben nem volt sem fel, sem le, sem balra vagy jobbra. Minden egyes lépésnél folyamatosan változott, meggörbült lába alatt a talaj. Ekhó nagyot nyelve igyekezett legyűrni a tor-kát szorongató rosszullétet, előrenyújtotta a kezét, vakon és süketen a sötét vákuumban. Amikor tenyere egy ajtó málló felszínét érintette a párizsi Arc de Triomphe alatt, megkönnyebbülten felsóhajtott.

A diadalív népszerű csomópont volt a köztes világ utazóinak körében. Egy kis szerencsével a varázsló ott már képtelen lesz követni a nyomait. Egy ember haladását igen nehéz figyelemmel kísérni az üres vákuumon keresztül, de nem lehetetlen, ráadásul a varázsló számára a sötét mágia bizonyára csak még jobban megkönnyíti a feladatot. Bármennyire kedvelte Ekhó Párizst tavasszal, most nem időzhetett sokáig. *Milyen kár! – gondolta. Az évnek ebben a szakaszában mindig csoda szépek a parkok.*

A diadalív túlsó vége felé vette az irányt, tekintete a nyüzsgő tömeget kutatta, hátha sikerül felfedeznie az ismerős sapkát, mélyen tulajdonosának fejébe húzva, hogy elrejttesse a színpompás tollakat, és persze a hozzá tartozó napszemüveget is, amely egymagában többet ért, mint Ekhó teljes ruhátára. Jáspis a szeszélyesebb ügyfelei közé tartozott, de általában tartotta a szavát. Már éppen fel akarta adni, hogy inkább keressen egy másik ajtót egyenesen New Yorkba, amikor megpillantotta. Felvillant szeme előtt a bronzbarna bőr és egy napszemüveg csillámlása. Jáspis vidáman inte-

getett, és Ekhó arcán széles vigyor terült el, mielőtt gyors léptekkel utat tört magának a sokaságon.

Hangosan zihált az erőfeszítéstől, amikor végre odaért hozzá.

– Megszerezted az árut? – kérdezte elfúló hangon.

Jáspis előcsúsztatott egy kis türkizkék dobozt hírvivő zsákja mélyéről, és Ekhó észrevette, hogy a fiú mellett az ajtófélfá máris be van kenve árnyékpórral. Jáspis nagyon is előzékeny tudott lenni, ha éppen olyan kedve volt, ami azonban nem fordult elő túl gyakran.

– Cserben hagytalak már valaha is? – kérdezte a fiú.

– Állandóan – mosolygott rá Ekhó.

Jáspis mosolya egyszerre volt káprázatos és vadállati. Ekhó kezébe dobta a dobozt, azután erősen rákacsintott, még napszemüvegének tükörlencséjén át is jól látszott. Ekhó lábujjhegyre állt, és gyors puszit nyomott az arcára. Azzal már át is libbent az ajtón a köztés térbe, mielőtt Jáspisnak alkalma nyílhatott volna egy csípős visszavágásra. Ekhó egyszer azt mondta neki, hogy csak akkor lehet övé az utolsó szó, ha rideg, halott ujjai közül kell kihámozni. Komolyan is gondolta.

Másodjára már kevésbé viselte meg a küszöbön való átlépés a világok közötti átjáróba, ám Ekhó gyomrának tartalma még így is émelyítő táncot járt. Vakon tapogatózott a sűrű sötétségben, és undorodva fintorgott, amikor keze beleütött valamibe. A Grand Central pályaudvarra vezető ajtó mindig szörnyen mocskosak, még az átjárónak ezen az oldalán is.

New York! – sóhajtott magában. – *A város, ahol sohasem takarítanak.*

Ekhó kilépett az egyik folyosóra, amely a fő váróteremből ágazott le. Megkerülte közepén az információs pultot, azután sietősen átvágott a mennyezeten díszelgő csillagképeket fényképező turisták falkái és a vonatokra váró türelmetlen ingázók között. Egyikük sem sejtette, hogy a lábuk alatt egy egész világ rejtőzik, amely az emberiség számára láthatatlan. Legalábbis a legtöbb ember számára. Akárcsak korábban a varázsló boltjában, most is csak tudnia kellett, mit keres valójában. Úgy döntött, hogy ad pár percet a varázslónak, hátha mégis felbukkan. Ha esetleg sikerült követnie a nyomait a diadalívtól, Ekhónak nem állt szándékában egyenesen az ajtajához vezetni. Egyelőre ugyan nem rendelkezett személyes tapasztalattal ezen a téren, de erősen gyanította, hogy a dühödt varázslók nem a legkellemesebb vacsoravendégek.

Egyszer csak korogni kezdett a gyomra. Az a pár falat sertéshús kétségkívül nem elégítette ki az éhségét. Gondolatai titkos kis szobájához röppentek a New York-i Közkönyvtár épületében, amelyet az otthonának hívott, egyenesen a félig elfogyasztott burritóhoz, amelyet indulás előtt az asztalán hagyott. Még aznap reggel csente el egy gyanútlan főiskolai hallgató orra elől, miközben békésen elszundított, fejét *A nyomorultak* egy ütött-kopott példányára hajtva. Tulajdonképpen volt valami költőien frappáns abban a kis tolvaj cselekedetben. Csakis ezért vetemedett rá. Nem kellett többé ételt lopnia, hogy életben maradjon, mint gyermekkorában, de az efféle kínálkozó alkalmakat vétek lett volna elmulasztani.

Ekhó körbeforgatta a nyakát, megpróbálta eloszlatni izmainak feszültségét a karjára és az ujjaira is. Apránként,

fokozatosan sikerült ellazítania a testét, hallgatta az állomásról ki-be gördülő szerelvények robaját. Majdnem olyan megnyugtatóan hatott rá, mint egy altatódal. Még egy utolsó pillantást vetett körbe a központi váróteremben, azután Ekhó vállára vette a zsákját, és sietősen elindult a Vanderbilt sugárút irányába vezető kijáráthoz. Az otthona alig pár háztömbnyire feküdt a pályaudvartól nyugatra, ahol egy lopott burrito várt rá, rajta a nevével.

MÁSODIK FEJEZET

Altalában kétféle ember szokott még későn is a New York-i Közkönyvtárban tanyázni, miközben az óra mutatója egyre közelebb kúszott a zárás időpontjához. Tudósok. Koffeinfüggő főiskolai diákok. Megszállottan kutakodó doktorjelöltek. Ambiciózus egyetemi oktatók, újabb kinevezésre törve. És természetesen azok az emberek, akiknek nem volt máshová menniük. Akik magányt keresve ültek a régi könyvek megnyugtató pézsmaillatában, hallgatva mások lélegzetének halk hangjait, a surrogó lapokat, és ahogyan nyújtózkodó testük alatt megreccsennek a fából készült székek. Olyan emberek, akik vigaszt leltek a tudatban, hogy nincsenek egyedül, miközben békén hagyják őket. Mint Ekhó.

Kísértetként lopakodott keresztül a könyvtáron, suttogásnál is csendesebben suhantak léptei a márványköveken. Már elég későre járt, hogy senkinek se szúrjon szemet a fiatal nő, tetőtől talpig fekete ruhában, amint olyan helyeken sündörög, ahol semmi keresnivalója. Ekhó már nagyon ré-

gen kidolgozta a legmegfelelőbb útvonalat, amelyet követve elkerülheti a könyvtár dolgozóit, akik már csak a perceket számolták záróráig. Biztonsági kamerák miatt nem kellett, hogy fájjon a feje. Amerika könyvtárosai elszánt küzdelmet folytattak, hogy megvédelmezzék olvasóik becses magányát, így a könyvtár kameramentes övezetnek számított. Éppen ez volt az egyik ok, amiért tíz évvel ezelőtt az otthonának választotta.

A könyvkupacok ismerősen áporodott szaga üdvözölte otthon, amint végigsétált a keskeny folyosókon. Miközben felfelé baktatott a szobájához vezető sötét lépcsőházban, egyre erőteljesebb varázslat hatotta át a levegőt. A védelmi bűbáj, amelyet Ekhó az Ala segítségével vont a szoba köré, egy pillanatra hátratántorította, de az ellenállás nem bizonyult erősnek. Úgy volt ugyanis felállítva, hogy megismerje a hazatérő lányt. Ha bárki más téved a lépcsőházba, rögtön sarkon fordult volna, hirtelen feleszmélve, hogy égve maradt a sütő, vagy késésben van egy fontos tárgyalásról, Ekhóról azonban visszapattant a varázslat.

A lépcső tetején egy ajtó nyílt, éppolyan bészszínű és sima, mint bármely szekrény a könyvtárban, ám ez is sajátos varázslattal volt felruházva. Ekhó előhúzta svájci bicskáját nadrágja hátsó zsebéből, és egy gyors mozdulattal kinyitotta. A kicsiny penge hegyét kisujjának a begyéhez szorította, és figyelte, ahogyan egy apró vércsepp fakad a bőrén.

– Véremre – suttogta Ekhó.

A skarlátvörös cseppet az ajtóhoz érintette, és a levegő pattogni kezdett az elektromosságtól; Ekhó tarkóján minden szőrszála égnek állt. Halk kattanás hallatszott, azután az ajtó lassan kinyílt. Berúgta maga mögött, és mint mindig,

valahányszor belépett zsúfolt kis szobájába, amely tele volt a hosszú évek során ellopott – nem, megszabadított – kincsekkel, most is elkiáltotta magát, csak úgy, tulajdonképpen senkinek.

– Drágám, hazajöttem!

A válaszként érkező csend jóleső változást jelentett Tajpej fülsiketítő szimfóniája és a New York-i csúcsidő tömegeinek kakofóniája után. Ekhó hátizsákját a földre hajította az íróasztala mellé, amelyet a könyvtár újrahasznosításra váró lomjai közül mentett meg, azután leroskadt a székére. Felkapcsolta a körbeaggatott fényfüzért, mire meleg ragyogás árasztotta el az otthonos helyiséget.

Ott hevert Ekhó előtt a burrito, amelyről korgó gyomorral álmodozott, körülvéve a temérdek csip-csup holmival, ami szobájának minden szabad felületét beborította. Parányi jádekövű elefántok Phuketből. Geódák Dél-Korea ametisztbányáiból. Egy eredeti, arannyal szegélyezett Fabergé-tojás, amelyet valódi rubinkövek ékesítettek. Az egészet pedig óriási könyvkupacok ölelték körül, minden egyes szabad területet telezsúfolva, egymás hegyén-hátán, düledező tornyokban magasodtak. Ekhó némelyik kötetet több tucatszor is elolvasta már, míg másokat egyszer sem. Már a pusztaság jelenléte is otthonos vigasztalást nyújtott. Éppolyan lelkesedéssel gyűjtögette őket, mint a többi kincseit. Hétéves önmaga arra a következtetésre jutott, hogy könyveket lopni egyenlő az erkölcsi csóddal, ám mivel ezek a kötetek tulajdonképpen el sem hagyták a könyvtár épületét – csupán más helyre költöztek –, *gyakorlatilag* nem is minősül lopásnak a tette. Ekhó körüljártatta tekintetét a tengernyi könyvön, és egyetlen szó ötlött az eszébe: *Tsundoku*.

Ez egy japán kifejezés, amely az olvasatlanul felhalmozott könyvekre utal. Ekhó szavakat is előszeretettel gyűjtögetett. Sokkal régebben nekilátott ennek a gyűjteménynek, mielőtt a könyvtárba költözött volna, amikor még abban a házban lakott, amelyre emlékezni sem akart többé, egy olyan családdal, akiket legszívesebben örökre elfeledett volna. Akkoriban még csupán egy régen elavult enciklopédiatorozatot tudhatott a magáénak. Kevés saját tulajdonságot őrzött, de a szavai mindig vele maradtak. Most pedig egy rakás lopott kincset tartogatott, és akadtak közöttük ehetők is.

Szájához emelte a burritót, és már éppen bele akart harapni, amikor hirtelen tollak suhogását hallotta. Csak egyetlen személy volt képes nemcsak árnyékpor nélkül utazni a köztes átjárókon, hanem áthaladni is a szobáját oltalmazó bűbájon, még hozzá teljesen észrevétlenül – és sohasem vette magának a fáradságot, hogy bejelentse a jelenlétét. Ekhó felsóhajtott. *Minő udvariatlanság!*

– Tudod, azt hallottam – szólalt meg Ekhó –, hogy némely kultúrákban az emberek kopogni szoktak. De persze könnyen lehet, hogy ez csak ostoba pletyka.

Megfordult a székén, burritóval a kezében. Az Ala ott ült Ekhó ágyának szélén, fekete tollai finoman megrebbentek, mintha könnyed fuvallat borzolná őket. Nem fújt azonban semmiféle szellő. Egyedül az Ala volt jelen, és az a bizonyos enyhe elektromos töltés a levegőben, varázserejének állandó kísérője.

– Ne légy olyan morcos! – szólt rá az Ala, lesimítva a karját borító tollakat. – Határozottan úgy beszélsz, mint egy kamasz.

Ekhó színpadiasan harapott egyet a burritóból, majd babbal és salátával teli szájjal így szólt:

– Reklám trükk. – Az Ala a homlokát ráncolta. Ekhó nagyot nyelt. – *Tényleg* kamasz vagyok. – Ha Ekhó képtelen volt illendően enni, azért az Ala csakis magát hibáztathatta.

– Csak amikor úgy tartja kedved – felelte.

A nyitott szájjal való hangos csámcsogás tökéletesen megfelelő válasz volt a megjegyzésre, legalábbis Ekhó véleménye szerint.

– Nem számít – sóhajtott fel az Ala, és szemügyre vette a legkülönbébb apró csecsebecsékkel teli polcokat. – Örülök, hogy visszatértél, kicsi szarkám. Loptál ma valami szépet?

Ekhó az Ala felé tolta a hátizsákját a cipője orrával.

– Igazság szerint igen, loptam. Boldog szülinapot!

Az Ala csettintett a nyelvével, de a hang sokkal inkább tűnt elégedettnek, mint csalódottnak.

– Fel nem foghatom, miért vagy úgy oda a születésnapokért. Jómagam túl öreg vagyok már, hogy a sajátomra emlékezzem.

– Tudom, pontosan ezért jelöltem ki egy napot a számodra – felelte Ekhó. – Most pedig nyisd ki! Majdnem fülön csípett miatta egy varázsló, amikor elemeltem.

– Csupán egy? – Az Ala szavaiba jókedvű nevetés keveredett. Előhúzta a zenedobozt a hátizsákából, sokkal nagyobb gonddal ért hozzá, mint amennyit látszólag érdemelt. – Nem is hittem volna, hogy egyetlen varázsló gondot jelenthet egy ilyen tehetséges tolvajnak. Végül is, te magad dicsekedtél a nem mindennapi képességeiddel, miként lehet a legjobban – hogy is mondtad – *lejmolni*.

Ekhó kelletlenül elhúzta a száját, bár a sértődött hatást kissé elrontotta az alsó ajkán fityegő salátadarab.

– Miért is ne vetnéd újra meg újra a szememre? – csattant fel.

– Ha nem tenném, mégis hogyan tanulnál az arrogáns ostobaságodból? – Gyengéd mosoly tompított az Ala korholó szavainak élén. – A fiatalok mindig legyőzhetetlennek hiszik magukat egészen addig a pillanatig, amikor rá kell döbbsenniük az ellenkezőjére. Általában súlyos árat fizetve a leckéért.

Ekhó mindössze egy vállrándítással válaszolt. Az Ala tekintete a szobát pásztázta. A lány hirtelen eltöprengett, vajon milyennek tetszhet az otthona valaki másnak a szemében. Mindenfelé ingatag tornyokban magasodtak a könyvek. Értékes, elcsent ékszerek heverték a polcokon, amelyek árából akár kétszer is kifizethette volna bármelyik főiskola tandíját. Szanaszét hagyott, összegyűrt cukorkáspapírok heverték a földön, egy tömegmészárlás áldozatai. Őrült káosz uralkodott, de ez a káosz az övé volt. Az Ala homlokán elmélyülő ráncból ítélve Ekhó rögtön tudta, hogy nem értékeli különösebben nagyra ennek a jelentőségét.

– Miért élsz ezen a helyen, Ekhó? Eljöhethnél a Fészekbe, hogy velünk élj. Nem is kevés ifjú aviánt ismerek, akik korántsem bánnák, ha élvezhetnék a társaságot.

– Szükségem van egy kis magányra – válaszolta Ekhó tömören.

Nem vallotta be, hogy éppen az avián néptől akar távol maradni. Saját sima bőre, melyet nem borítottak színpompás tollak, elegendő emlékeztetőül szolgált, hogy a legkevésbé sem tartozik közéjük. Nem volt szüksége a lopott pillantá-

sokra, hogy magától is tudja, bár közöttük van, nem a népük gyermeke. Márpedig gyakran vetettek rá lesújtó tekinteteket, mintha már a létezésével felborította volna a természet rendjét. Az évek során talán már megszokhatták Ekhó jelenlétét, ami azonban még nem jelentette, hogy rögtön szeretniük is kell.

A könyvtár volt az otthona. A könyvek nem méregették gyilkos pillantásokkal, nem súgtak össze a háta mögött, nem tettek rá otromba megjegyzéseket. A könyvek sohasem ítélkeztek fölötte. Ők voltak Ekhó egyedüli barátai, mielőtt az Ala rátalált, egyedül, üres hassal, és elvitte magával az avián Fészekbe. Ezek a könyvek jelentették számára a családot, ők voltak a tanítói, közeli barátai. Hűségesen kitartottak mellette, így hát Ekhó is hűséges akart maradni hozzájuk.

Az Ala kimerült sóhaja éppolyan ismerősen csengett Ekhó fülében, mint a saját szívverése.

– Jól van. Legyen, ahogy akarod! – Azután pillantása a kezében tartott dobozra esett. – Gyönyörű.

Ekhó ismét vállat vont, de képtelen volt visszafojtani az arcán elterülő elégedett mosolyt.

– Ennél jobbat nem találtam, mármint a körülményeket figyelembe véve.

Az Ala oldalra billentette a fejét, tekintete továbbra is a dobozra tapadt.

– Miért éppen ezt választottad?

– Szépnek találtam – vágta rá Ekhó. – És a kedvenc bölcsődalunkat játssza. Miért? Talán valami baj van vele?

– Nincs. – Az Ala megrázta a fejét. – Éppen ellenkezőleg. Avián kézimunka, de már évek óta nem láttam hasonló mesetermület. Sőt, valójában évtizedek óta.

Az Ala sorban megnyomta a zenedoboz faborításának néhány paneljét, látszólag taláalomra, és mielőtt Ekhó kérdezősködhetett volna, hirtelen feltárult egy kis rekesz a dobozka aljánál. Az Ala előhúzott belőle egy összehajtogatott papírdarabot.

– Az meg mi a szösz? – csodálkozott Ekhó.

Az Ala óvatosan, finom ujjaival széthajtogatta a papírt. Hirtelen elkerekedett a szeme, amint alaposabban is megvizsgálta.

– Ó! Ó, jóságos ég! – ámuldozott.

Ekhó érdeklődve előrehajolt, de az Ala keze eltakarta előle a látnivalót.

– Mi az? Mit találtál? Mindjárt belepusztulok a kíváncsiságba!

– Olyasmi, amiről azt gondoltam, hogy örökre elveszett számunkra. De nem lehetek biztos benne. Még nem. – Az Ala felállt, és újra összehajtogatta a papírt, majd elrejtette bő ruhájának egyik titkos zsebébe. – Gyere! A Fészekben mindent megbeszélünk.

– Nem várhat egy kicsit? – kérdezte Ekhó, meglengetve a burritót az Ala felé. Rizsszemek és apró sajt darabkák potytyantak az ölébe. – Most akarom legyűrni a torkomon ezt a burritót.

Az Ala felvonta a szemöldökét, Ekhónak pedig nem is volt szüksége bővebb válaszra.

– Rendben – morogta az orra alatt, miközben visszatette a burritót az alufóliára. Olyan bánatosnak látszott, magányosan és félig megrágott állapotban. Kifejezetten gyászos látványt nyújtott. Ekhó felállt, majd lesöpörte a farmernadrágját. – De ajánlom, hogy ez a nagy titok megérje az áldozatot!

– Ó, nagyon is megéri! – nyugtatta meg az Ala. Talpra állt, és a köztes világ fekete indás foszlányai már a lába körül kigyóztak. Ekhó gyomra rögtön tótágast állt. Rémes tapasztalat volt a köztes téren át utazni egy valódi ajtó biztonságot nyújtó szilárdsága nélkül. Az Ala kinyújtotta a kezét Ekhó felé. – Emlékeztess csak, gyermekem... Elmeséltem neked valaha is a Tűzmadár történetét?

HARMADIK FEJEZET

Caius füléhez a Sárkánytorony vastag kőfalain keresztül is feljutottak a sziklákat csapkodó óceán hangjai a mélyből. Csípős skót szél ostromolta a külső falakat, miközben a tenger együtt üvöltött vele, és engesztelhetetlen dühvel rohamozta meg újra és újra az erőd alapjait. Caius irigyelte a víz szenvedélyét, dühét, csillapíthatatlan örületét ilyen mozdíthatatlan ellenséggel szemben. Lehunyta a szemét, és elképzelte, csupán egy pillanatra, hogy érzi a hullámok hűvös permetét az arcán, hogy ellophatja erejüknek legalább pár aprócska cseppjét. Caius azonban nem léphetett az óceán helyébe, és az előtte álló akadályok éppolyan szilárdak és rendíthetetlenek voltak, mint bármely kőépítmény.

– Dicséretes a hűségetek – jegyezte meg fennhangon, és szembefordult a háta mögött várakozó két fogollyal. – Igazán.

Az avián felderítők a torony börtönének kőpadlóján térdeltek, kezüket súlyos bilincessel béklyózták meg a hátuk

mögött. Tollaik hajdan talán fényesek és színpompásak voltak, most már azonban lucskos csimbókokban lógtak a rájuk tapadt mocsok és alvadt vér vastag rétege alatt. A bal oldali, akinek pettyes tollazata egy rőt színű bagolyéhoz hasonlított, megingott a lábán, miközben elkeseredetten igyekezett talpon maradni. A mellette álló avián egy sólyomra emlékeztette Caiust, kecses volt, és csinos is, sárga szeme vadul villogott. Nem volt hajlandó remegni a színe előtt. Igazi szikla volt, szilárd és mozdulatlan. Sokkal egyszerűbb volt mada-rakként gondolni rájuk, amelyekre hasonlítottak, mintsem a nevük után érdeklődni. Ha Caius pusztán vadállatként tekint a foglyaira, könnyebb lesz megtennie az elkerülhetetlent. A sólyom a lába elé köpött, vércseppekkel keveredett nyála Caius csizmájára fröccsent.

– Semmit sem fogunk elárulni neked. – A sólyom továbbra is dacoskodott, még a Sárkányherceggel szemben is. Valóban rendkívül dicséretes!

Caius biccentett a két őrnek, akik az aviánok mögött álltak. Tűzkígyók voltak, a drakhar hadsereg legfélelmetesebb ezredébe tartoztak. Ketten együtt enyhén szólva is túlzásnak bizonyultak két kiéhezett fogoly őrizetére, de néha szükséges volt elvi kérdést csinálni az ilyesmiből. Az őrök karon ragadták a baglyot, miközben a sólyom elborzadva figyelte őket.

– Te nem is – mondta Caius –, de a társad igen.

Félőrült, esedező könyörgések hullottak a bagoly repedezett ajkáról, amikor a két Tűzkígyó talpra rángatta. Aranyszínű páncéljuk megcsillant a börtön fáklyáinak fényében, és a mellvértjüket ékesítő sárkányok vad táncot jártak a lángok között. A bagoly rémulten tovább motyogott, amíg Caius elé

hurcolták. Milyen kár, hogy a tenger moraja nem volt elég hangos, hogy túlharsogja!

Caius kezét a bagoly arcára tette, de nagyon óvatosan, nehogy ujjai véletlenül a zúzódásaiba mélyedjenek. A bagoly megborzongott az érintésétől, és elnémult.

– Áruld el nekem, amit tudni akarok! – Caius mély hangja lágyan csengett, mintha egy riadt állatot próbálna előcsalni a rejtekhelyéről. – És megígérem, hogy kegyelmes leszek.

A sólyom igyekezett nagy nehezen lábra állni, de az egyik Tűzkígyó térden rúgta, és dühödt, tollas halomban zuhant ismét a padlóra.

– A sárkányok még a szó jelentését sem ismerik! – sziszegte a sólyom, szemében fékezhetetlen düh parazsa szikrázott. A Tűzkígyó sarkát a sólyom torkára szorítva gyorsan elhallgattatta.

Caius nem vett tudomást a kitörésről, rendületlen tekintetét egy pillanatra sem fordította el a bagoly arcáról.

– Miért voltatok Japánban? – kérdezte. – Hiszen a drakhar nép területe, már egy teljes évszázada. Miféle megbízatás vitt oda titeket?

A bagoly megnyalta kiszáradt ajkát, pillantása Caius arcáról a mögötte álló alakra siklott.

Ez így nem lesz jó! – gondolta Caius. Erősebben megszorította a foglyát, éppen csak annyira, hogy az avián figyelme újra visszatérjen hozzá.

– Bármit is hallottál rólam korábban – folytatta Caius –, én mindig állom a szavamat. Beszélj, és akkor társaddal együtt olyan kegyelemben részesülsz, amelyet megérdemeltek!

A bagoly nagyot nyelt, és szaporán pislogott. Túlságosan is tágra nyílt szemének pupillája riasztó gyorsasággal tágult ki, majd szűkült össze ismét. Amikor megszólalt, olyan halkán beszélt, hogy Caiusnak egészen közel kellett hajolnia, hogy hallhassa a szavait.

– A tábornok küldött minket – suttogta.

Caius olyan erővel csikorgatta a fogait, hogy az állkapcsa hangosan kattant egyet.

– A tábornok. Altair.

A bagoly bólintott, feje kurta, gyors mozdulatokkal rándult előre, akárcsak a madárnak, amelyre olyan nagyon hasonlított.

Caius hüvelykujjával megcirógatta a bagoly arcát. Enyhe reszketés indult felfelé a bagoly lábából egészen a halántékát borító borzas tollakig.

– És vajon mit kért tőletek Altair?

– Áruló! – mordult társára a sólyom megvetően. A Tűzkígyó újfent erősen a nyakára taposott, és az avián következő szavai már csupán fájdalmas nyögésként törtek elő a száján. A bagoly mostanra már egész testében remegett, karját borító tollai felborzolódtak. Megpróbált hátrapillantani a társára, de Caius szilárdan tartotta ujjai között a fejét.

– Folytasd!

A bagoly ismét megnedvesítette a száját, és aggodalmasan harapdálni kezdte az alsó ajkát.

– A tábornok... azt akarta, hogy derítsük fel a környéket, és keressük a... a...

Caius keze mozdulatlaná merevedett, amint megpihent a bagoly nyakának hajlatán. Ujjával megsimogatta az avián szapora pulzusa fölött lüktető finom bőrt.

– Mit keressetek?

– A Tűzmadarat.

Caiusnak uralkodnia kellett magán, hogy arca tökéletesen kifejezéstelen és békés maradjon, mint a maszk, amelyet az udvarban szokott viselni. Milyen régen várta már a pillanatot, hogy valaki más szájából hallja ezt a szót!

– És mit találtak? – kérdezte.

– Semmit – felelte a bagoly, és apró, madárszerű mozdulatokkal megrázta a fejét.

– Semmit – visszhangozta Caius. Hát persze, hogy semmit. Senki sem talál soha semmit.

Eleresztette a baglyot, majd hátralépett. Ellenállt a készítésnek, hogy megtörölje tenyerét a nadrágjában.

– Köszönöm. Együttműködésednek meglesz az illő jutalma. – Azzal Caius még egyszer biccentett a két Tűzkigyónak. Hátrahúzták a baglyot, és felrángatták a sólymot a padlóról. – Végezzetek velük!

A bagoly szemében most először villant fel a tűz egy szikrája.

– Kegyelmet ígértél nekünk!

– Ez a kegyelem – válaszolta Caius, és már hátat is fordított. – Gyors halált haltok.

Miközben a két avián foglyot elvonszolták a börtön legmélyebb gyomrába, Caius lassan lehunyta a szemét. Még mindig maga előtt látta a bagoly különös, tágra nyílt tekintetét, éppen olyan tisztán, mint pár pillanattal korábban, de a kép hirtelen szertefoszlott, amikor mostanáig szótlán közönsége egyszer csak megtörte a hallgatását.

Taps. Taps. Taps.

Caius a hang felé fordult. Húga, Tanith állt előtte fénylő csillogással aranyozott páncéljában, még a rajta díszelgő korom és rozsdavörös vérnyomok ellenére is. Néhány szőke tincs kiszabadult szoros hajfonatából, arannyal keretezve az arcát. Skarlátvörös szemében jókedv ragyogott. Tanith Tűzkígyói fogták el az avián felderítőket, és olyan vad mohósággal vonultatta fel őket Caius előtt, véresen és megtörten, hogy a bátyjának felfordult tőle a gyomra. A vér látványa Tanitht mindig boldog elégedettséggel töltötte el. Márpedig az elégedett Tanith volt az utolsó, amire most Caiusnak szüksége volt. Amire bárkinek is szüksége volt. Bárhol. Bármikor.

Legalább egyikünk élvezte a műsort, gondolta magában.

– Szép volt, bátyám! Már kezdtem azt hinni, hogy kihúzták a méregfogadat. – Tanith előrelépett, fegyverzete minden lépésnél halkán megcsörrent. A vállára erősített súlyos, skarlát színű köpeny hallható suhogással söpört végig mögötte a padlón. – De bármennyire is szórakoztatónak találtam a kis bemutatót, kolosszális időpocsékolás volt. Nem található meg a Tűzmadarat, mert nincs is mit megtalálni! Nem létezik, bármit hord is össze holmi hibbant avián tábornok.

Caius hosszú ujjaival végigszántott sötét haján. Az utóbbi hetekben meglehetősen hosszúra nőtt, és hirtelen eszébe jutott, vajon az udvaroncai túlságosan ápolatlannak tartják-e herceg létére.

– Csupán több időre van szükségem – válaszolta.

– Máris éppen elég időt vesztegettél el! – vágott vissza Tanith. – Méghozzá egy mesebeli vadállat hajkurászásával, ami még csak nem is létezik! Egyébként pedig egy olyan me-

sebeli vadállatról van szó, amely talán nem is állat, ezt se felejtsd el! Telik az idő, és a nemeseid türelme is fogytán.

– A hercegük vagyok – jelentette ki Caius élesen. – Számomra időt kell szakítaniuk.

– Csak addig uralkodsz fölöttük, amíg ők is úgy akarják. Amíg megérdemled a hercegi címet. – Tanith a fejét csóválta, aranyfürtjei a vállát súrolták. Ikrek voltak, ám élesen kirajzolódó arccsontjuk kivételével, amelynek felszínét apró pikkelyek borították, igencsak kevésbé hasonlítottak egymásra. Caius mindig is csendes volt, higgadt és szorgalmas, Tanith ellenben csupa tűz, düh és szenvedély. – Bölcsen tessed, ha a fejedbe vésed!

– Ezt most fenyegetésnek vegyem? – kérdezte Caius. A húgával sohasem tudta, hányadán áll.

– Nem. Csupán az igazságot mondtam ki. – Tanith elmosolyodott, kifejezéstelen arcán azonban nyoma sem volt örömmek. – A sárkányok nem igazán a végtelen türelmükről híresek. Ez a hajsza a Tűzmadár után... bolondság, bátyám.

Caius elfordult a húgától, és a gazdagon díszített kandallóhoz lépett, amely majdnem teljes egészében elfoglalta a börtön túlsó falát. Két kőből faragott sárkány feküdt a szélein, szélesre tátott szájjal, ami olyan hatást keltett volna, mintha tüzet okádnának, ha a lángok nem sorvadnak parázssá már órákkal korábban. Hallotta, hogy Tanith idegesen toporog mellette; türelmetlen volt, mint mindig. Kicsinyes gesztus volt talán, de Caius még néhány pillanatig várakoztatta, mielőtt újra megszólalt.

– Megkérdőjelezed az ítélőképességemet? – kérdezte a húgát, és közben letörölgette kezéről a sarat egy rongyda-

rabbal, amelyet valaki a kandallópárkányon hagyott. A bagoly szörnyen mocskos volt.

Tanith felhorkant, ezúttal sem vesztegette az erejét tapintatos finomságokra.

– Nem most történne először, hogy kénytelen vagyok megtenni. Vagy talán elfelejtetted... ó, mi is volt a lány neve?

Caius megint a sárkányok felé fordult, akik üres, smaragdöld szemmel meredtek vissza rá. Nem mondta ki a nevet. Tanith nem felejtette el, ahogyan ő sem. Vészterhes csend nehezedett rájuk a kimondatlan szavak súlyával.

– Annak már igen hosszú ideje – felelte Caius halkán. – Aligha érdemes emlékezni rá. – Kíváncsi volt, vajon Tanith megérzi-e a hangjában bujkáló hazugságot.

– Akik elfeledik a múltat – mondta Tanith, és a fivére mellé lépett, hogy az arcába nézhessen –, arra kárhoztatják magukat, hogy a múlt megismételje önmagát. – Felemelte a kezét, és a tenyerében apró lángnyelv lobbant. Ujjaival a kandalló felé csettintett, mire a parazsak egyszerre új életre keltek, és perzselő forrósággal fellobbantak a lángok. – Ezzel a Tűzmadárral csak egy újabb bődületes hibát követsz el, amit aztán nekem kell rendbe hoznom.

Caius mindkét kezével a párkányra támaszkodott, fejét lehorgasztotta, így hát hosszú tincsei jótékonyan eltakarták az arcát Tanith szeme elől. Elege volt már a beszélgetésből, belefáradt, hogy megpróbálja meggyőzni Tanitht az égető bizonyosságról, amelyet minden porcikájában érzett, nem bírta tovább figyelmen kívül hagyni a lopott pillantásokat és az udvaroncok suttogásait, miközben egyre csak teltek a napok, és semmi eredményt nem tudott felmutatni.

– A Tűzmadár igenis létezik. – Már egy évszázada ugyan-
ezt a nótát fújta, de Tanitht továbbra sem sikerült megingat-
nia. – Létezik, és az egyetlen reményt jelenti, hogy befejez-
hessük végre a háborút.

A vállára nehezedő kéz kicsiny volt ugyan, de erős a hosz-
szú évek kardforgatása után. Nem is hallotta, hogy Tanith le-
húzta a kesztyűjét, pedig nyilvánvalóan megtette. Kimerült,
és túlságosan is ellankadt a figyelme.

– A Tűzmadár csak egy ősi legenda, Caius. Tündérmese.
Semmi több. Szem elől tévesztetted, ami igazán fontos.

Micsoda arcátlan pimaszság! Caius szembefordult a hú-
gával.

– Ha ez nem fontos, ha a Tűzmadár utáni kutatás puszta
idő- és erőpazarlás, akkor ugyan mi fontos? A te szemedben
mi a fontos, Tanith, ha nem az, hogy minél hamarabb befe-
jezhessük a háborút?

– A győzelem – vágta rá Tanith a legcsekélyebb habozás
nélkül. Könnyű volt számára a döntés. Mindig is az volt.
Caius irigyelte tőle ezt az egyszerűséget. Bizonyára rendkí-
vül megnyugtató volt. – Ugyanolyan jól tudod, mint én, hogy
ez a fegyverszünet puszta komédia, és csupán idő kérdése,
hogy újra kirobbanjon a harc, különösen, ha még több kém-
et küldenek a területünkre.

– Mint ahogyan mi is kémeket küldünk hozzájuk? – kér-
dezte Caius.

– Úgy beszélsz, mintha a háborút mindig igazságos fegy-
verekkel vívnák.

– Nem vagyok olyan naiv.

– Pedig már majdnem beugrottam neked – válaszolta Tanith. – Meséld csak el nekem újra, mennyi időt és erőforrást vesztegettél már el erre a haszontalan kutatásra?

– Nem tekintem kárnak a befektetett energiát. Segítenem igyekszem a népünknek azzal, hogy pontot tesztek ennek a háborúnak a végére. A prófécíák pedig éppen ezt állítják a Tűzmadárról.

– Én is ezt próbálom elérni, de a prófécíák annyit sem érnek, mint a papír, amire firkantották őket. A népünknek kézzel fogható eredményekre van szüksége, Caius. Nem tündérmesékre.

Tündérmesék, gondolta Caius. Bárcsak soha többé ne halanám ezt a szót!

– Feltetted magadnak valaha is a kérdést, hogy valójában miért is harcolsz?

Tanith csak vállat vont, bemocskolt páncélján megcsillant a tűz fénye.

– Azért harcolok, mert muszáj. Az aviánok robbantották ki a véres vizsályt. Nekem pedig feltett szándékom, hogy véget vessek neki. A hataloméhségük fosztott meg minket az ősi varázserőnktől. A drakharok egykor képesek voltak sárkányokká változni. Igazi sárkányokká, Caius. Hajdanán a levegőben szárnyaltunk, és tüzet okádtunk az ellenségeinkre.

Caius szája sarkában halovány mosoly bujkált.

– Most vajon ki idézi a tündérmeséket?

Tanith akkor egymáshoz érintette két tenyerét, és belefűjt. Parányi tűzgolyó lobbant lánggra a tenyerében, lidércfényként lebegve a bőre fölött.

– Néhányan még ma is képesek vagyunk tüzet okádni, bátyám.

– Csupán előidézted a lángot – helyesbített Caius. – Nagy különbség. És még ha igaz is a régi mese, az avián nép elpusztítása még nem hozza vissza a hajdani dicsőséget.

Tanith összeütötte a tenyerét, mire a láng rögtön kialudt.

– Higgy, amit csak akarsz! Jómagam abban hiszek, amit látok, és meg is érinthetek. Még ha nem is tér vissza a varázserőnk az aviánok kiirtásával, én mindenképpen jobban fogom érezni magam. Igazságot akarok szolgáltatni a népünknek, véget akarok vetni az avián fenyegetésnek. Neked is inkább ezeken kellene törnöd a fejedet, Caius! Nem holmi mágikus erejű madáron, amiről egyszer olvastál egy könyvet.

Caius a nyakát forgatta, hátát gömbölyítette, kinyújtózta elgémberedett tagjait. Pihenésre volt szüksége, mégpedig nagyon hamar.

– Nem egy könyvet olvastam róla. Hanem többet is, köszönöm szépen.

– Igen, és több mint a felét avián tudósok írták. Nézz utána a forrásaidnak, bátyám! Egyáltalán nem megbízhatók.

– Elegendem van már a harcból. – Caius csendesén szólott, de tisztában volt vele, hogy Tanith még így is tökéletesen hallja, bár hogy meghallgatja-e, egészen más lapra tartozott. Ostoba kérdés volt, mert már előre tudta a húga válaszát, mégis fel kellett tennie: – Neked nincs?

Tanith oldalra billentette a fejét. A fáklyák fénye megcsillant az arcsontján végigfutó finom pikkelyeken; hihetetlenül hasonlítottak azokra, amelyek Caius saját arcát ékesítették. Tanith egyet pislogott, vörös szeme ragyogott a lángok hevében.

– Nincs – felelte egyszerűen.

A szó ott lógott közöttük a levegőben, tömör, cicomátlan összefoglalásaként a távolságnak, amely már évek óta egyre csak nőtt. Nem tátongott közöttük mindig ilyen óriási szakadék. Régen elválaszthatatlanok voltak. Ebben az erődben száguldoztak láthatatlan paripákon, tompa fakarddal csaptak össze, eljátszva a háborút, amelyet még alig értettek. Ám az aranyfürtös kislányt, akinek a keze folyton ragacsos volt az édességtől, egy világ választotta el a nőtől, aki most Caius előtt állt, rettenetes szépségében, büszkén viselve ellenségeinek vérét a páncélján. A húga felnőtt; gyönyörű és zabolátlan teremtmény vált belőle, akit egyáltalán nem ismert többé. Néha hiányzott neki a lány, aki régebben volt, mielőtt a háború és a vérontás acéllá kovácsolta volna.

Tanith tekintete hirtelen ellágyult. Egy pillanatra ismét a húga állt előtte. Nem a tábornoka, hanem az édestestvére.

– Cselekednünk kell, mielőtt az aviánok támadnak ránk! Ha még tovább várunk... nagyon félek, hogy az időhúzás végzetes következményekkel járhat a drakharok számára. A legjobbat akarom a népünknek, ahogyan te is.

Caius mély sóhajjal távolabb lépett. Elege volt már a hűgából és a kétségeiből.

– Köszönöm, Tanith. Most távozhatsz.

Tanith elmélyülten fürkészte az arcát, kemény, megfeszíthetetlen tekintettel. Caius számított rá, hogy tiltakozni fog az elbocsátás ellen. A drakhar hadsereg legmagasabb rangú tisztjeként Tanith inkább parancsolgatáshoz, mintsem engedelmességhez szokott, ám akadt egy személy, aki rangban mégis fölötte állt: Caius. A bátyja volt a Sárkányherceg – a legifjabb, akit valaha megválasztottak –, már egy teljes évszázada. Hosszú évek véres harcai és politikai küzdelmei so-

rán vívta ki magának ezt a címet. A húgának időnként némi emlékeztetésre volt szüksége, hogy Caius fején nyugszik a drakhar korona, nem pedig a sajátján.

Egy teljes perc elteltével Tanith végül széttárta a karját, és enyhén, színpadiasan meghajolt.

– A herceg kívánsága számomra parancs.

Ha Tanith kétszínűsége arany volna, gondolta Caius, mostanra nagyon gazdag lehetnék.